

РЕШЕНИЕ

№ 534

гр. София, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20211100511731 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника С.о. срещу решение от 30.07.2021 г. по гр.д. №47734/2020 г. на Софийския районен съд, 174 състав, с което е уважен предявеният от ЗК „Л.И.“ АД срещу жалбоподателя установителен иск с правно основание чл.422 ал.1 ГПК вр. чл.213 КЗ отм. за сумата от 1197,40 лв., представляваща изплатено по застраховка „Автокаска“ обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 22.03.2016 г. около 10:00 ч. в гр. София, ведно със законната лихва от 16.01.2020 г. до окончателното изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №1946/2020 г. по описа на СРС, 174 състав, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел наличието на валидно правоотношение по застраховка „Каско на МПС“, тъй като представената по делото застрахователна полица е неподписана. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗК „Л.И.“ АД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите

въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

С плащането на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лице, за което отговаря ответникът, изразяващо се в несигнализиране и необезопасяване на дупка на пътното платно, да е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение, застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение.

Спорът в настоящото въззивно производство е съсредоточен върху наличието или липсата на валиден застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско на МПС“ между ищцовото дружество и собственика на увредения при процесното застрахователно събитие автомобил.

Договорът за застраховка на лек автомобил „Каско“ е вид имуществена застраховка, по силата на който застрахователят поема задължение срещу заплащане на застрахователна премия за заплати на застрахования застрахователно обезщетение при настъпване на определен риск. Съгласно разпоредбата на чл.411 КЗ, застрахователят встъпва в правата на застрахования, произтичащи от непозволено увреждане, с плащане на застрахователното обезщетение. С встъпване на застрахователя в правата на увредения, той има правото да предяви иск срещу причинителя на вредата. Основателността на предявения иск е предпоставена от това по делото да бъде установено, че за застрахователя е възникнало регресно право, а именно сключен между застрахователя и увреденото лице застрахователен договор, действащ към датата на застрахователното събитие, настъпило застрахователно събитие, плащане от страна на застрахователя на застрахователно обезщетение.

Съгласно императивната разпоредба на чл.344 ал.1 КЗ, застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или на друг писмен акт, а в чл.345 КЗ е посочено и задължителното му съдържание. Предвидената в закона форма е за действителност, а не за доказването на сключения застрахователен договор. Представената по делото застрахователна полица има предвиденото в чл.345 КЗ съдържание, но същата не носи подпис на страните, посочени в нея. Доколкото обаче застрахователният договор е търговска сделка, приложение намират правилата на ТЗ и в частност чл.293, според който неспазването на законоустановената форма за действителност на търговска сделка не води автоматично до нейната нищожност. По аргумент от чл.293 ал.3 ТЗ, неспазването на формата за действителност може да доведе до нищожност на сключения договор само, ако има оспорване от страна по него. Страната по договора не може да се позовава на нищожност поради неспазване на формата, ако от поведението и може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. Следователно и трето лице не би могло да оспорва валидността на застрахователния договор, ако от поведението на страните недвусмислено може да се направи извод за това, че те изпълняват поетите по него задължения. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства се установява, че двете страни по застрахователния договор са изпълнявали задълженията си, за уведомяване при настъпило застрахователно събитие, а така също и за плащане на застрахователно

обезщетение, поради което нито една от тях не е оспорила действителността на застрахователния договор. Следователно и доколкото страните по застрахователното правоотношение не са оспорили действителността на застрахователния договор, сключен с процесната застрахователна полица, то и ответника не може да се позовава на недействителност поради липса на форма.

В тази връзка следва да бъдат съобразени и задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т.2А от ТР №1/2018 г. на ОСТК на ВКС, според които липса на съгласие по смисъла на чл.26 ал.2 пр.2 ЗЗД, като основание за нищожност на застрахователния договор „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, не е налице в хипотезата на неположен подпис от някоя от страните, поради което и правните последици на тази вид недействителност няма да настъпят. Наистина формалното отсъствие на подпис в застрахователната полица, като несъобразено с императивното изискване за форма на застрахователния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, установено с чл.344 ал.1 КЗ /респ. чл.184 ал.1 КЗ отм./, може да обективира и липсата на съгласие за неговото сключване, но характерът на този договор на абсолютна търговска сделка и разпоредбата на чл.343 ал.2 КЗ /респ. чл.183 ал.2 КЗ отм./, дават основание да се приеме, че в сочената хипотеза ще е приложимо правилото на чл.293 ал.4 ТЗ. Макар да се отнасят до действителността на застрахователния договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, при липсата на положен подпис от някоя от страните, посочените разяснения на ВКС следва да намерят приложение и в настоящия случай, доколкото договорът за имуществено застраховане /„Каско на МПС“/ по правната си същност представлява абсолютна търговска сделка, към която приложение намира посочената разпоредба от ТЗ.

Предвид изложеното, следва да се приеме наличието на валиден застрахователен договор по имуществена застраховка „Каско на МПС“ между ищцовото дружество и собственика на увредения при процесното застрахователно събитие л.а. „БМВ“ с рег. № СА 5255 ХН.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20166047/30.07.2021 г., постановено по гр.д. №47734/2020 г. по описа на СРС, 174 състав.

ОСЪЖДА С.о., адрес: гр. София, ул. „****“, да заплати на ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ****, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____